

Cesta

10
2008

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

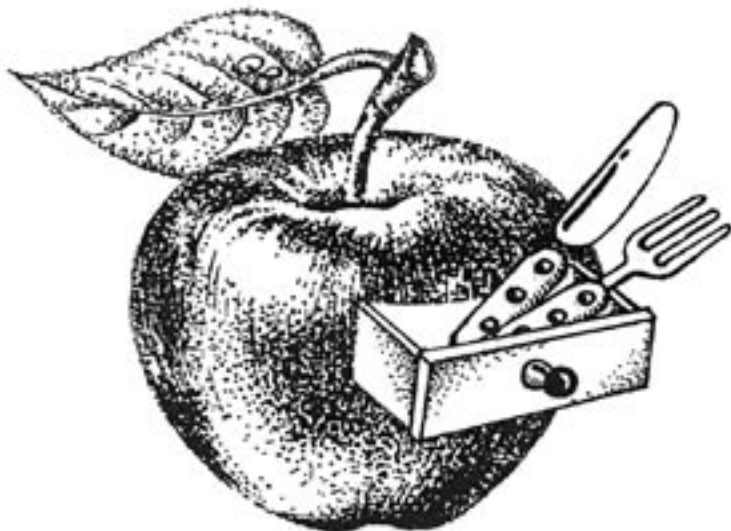
cena 5 Kč

Modlitba	3
Soudcové Izraele	4
Osobnost měsíce.....	6
Biblická jména	7
Mimozemšťané v žabství 3.....	8
Škola.....	10
O líném slůňátku.....	11
Poznáváme Ježíše	12
Putujeme s Biblí	13
Soutěž o tři knihy	15
Písnička	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: J. Oleš, H. Zmatlíková, M. Nováková
 a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
děkuji ti za krásné léto,
za prázdniny,
kdy jsem mohla být skoro pořád venku a hrát si.
Děkuji ti za školu,
za kamarády a za to, že se mohu učit novým
věcem.
Děkuji ti za podzim,
za krásné barvy, za ovoce, které můžeme sklízet.
Děkuji ti za to,
že nás máš rád.
Amen.

Když Izraelci po 400 letech egyptského otroctví a čtyřiceti letech putování pouští pod vedením Jozua konečně znovu vstoupili do zaslíbené země, její opětovné získání nebylo nijak jednoduché. Museli bojovat proti Kenaancům a dalším národům, které zde žily. I jednou získané území bylo těžké uhájit a Izraelci museli znovu a znovu bojovat. Další nebezpečí spočívalo v tom, že podlehnou vlivu okolních národů, zapomenou na Hospodina a začnou uctívat jejich pohanské bohy, baaly. Tehdy ještě neměli Izraelci krále. Místo nich následovali vždy Bohem povoláného vůdce, který byl obdarován moudrostí a statečností. Tito „soudcové“ vedli lid do boje proti utlačovatelům, ale hlavně k věrnosti zákonu Hospodinovu. Rozsuzovali také jejich spory. O tom všem vypráví biblická kniha Soudců. Pojdme si o soudcích lidu izraelského vyprávět i my.

Soudcové Otniel, Ehúd a Šamgar

Dvanáct izraelských kmenů postupně vytáhlo do boje a protože byl Hospodin s nimi, porazili Kenaance. Na dobytých územích však zůstávaly zbytky původního obyvatelstva, které dále uctívalo své pohanské

bohy. Dokud žil Jozue, byli Izraelci věrní Hospodinu. Po jeho smrti však na něj začali pomalu zapomínat a klaněli se baalům. Hospodin se na ně proto rozhněval a vydal je napospas okolním nepřátelům – Pelištecům, Kenaancům, Sidónanům a Chivejcům, Emorejcům a dalším.

Tak je také vydal králi aramského Dvojříčí, Kúšanovi Rišátajimskému, kterému museli osm let otročit. Tehdy si Izraelci konečně zase vzpomněli na svého Boha, na Hospodina, a prosili jej o pomoc. Hospodin jim povolal vysvoboditele. Jmenoval se Otniel. Vytáhl do boje a krále Kúšana porazil. Země pak žila po čtyřicet let v míru – tak dlouho, dokud žil Otniel.

Když však zemřel, Izraelci znovu podlehli pokušení pohanských model a na Hospodina zapomínali. Proto nad Izraelem nabyl vrchu moábský král Eglón. Izraelci mu museli otročit osmnáct let. Vše se opakovalo – Izraelci prosili Hospodina o pomoc a on jim poslal vysvoboditele, Ehúda.

Ehúd šel, aby přinesl Eglónovi obětní dar. Ještě před tím si však zhotovil dlouhou oboustrannou dýku, kterou si schoval pod šaty. Když Ehúd předal dar, propustil lidi, kteří jej nesli, a řekl králi: „Mám pro tebe tajné sdělení.“ Král tedy všechny poslal pryč a zůstal s Ehúdem sám. Ten mu řekl: „Mám pro tebe vzkaz od Boha.“ Přistoupil k němu a vrazil mu svou dýku do břicha. Král byl velmi tlustý, a proto dýka nebyla vidět. Ehúd zavřel královu soukromou komnatu zevnitř a vyšel druhým východem. Když pak královi služebníci viděli, že je král zavřený, nerušili ho, protože si mysleli, že chce být sám. Až po delší době dveře odemkli a našli krále mrtvého. Ehúd měl mezitím dost času utéci. Ihned svolal Izraelce do zbraně a Moábce porazili. Potom žila země v míru osmdesát let.

Po soudci Ehúдови byl Šamgar, který vysvobodil Izraelce od Pelišteců. Příště si budeme vyprávět o soudci Báarakovi a prorokyni Debóře.

Jana Krajčířiková

Jan Žižka z Trocnova a Kalicha (* kolem roku 1360, + 11. 10. 1424 u Příbyslavi) - **český vojevůdce a politik**

Dnešní osobnost jistě není třeba příliš představovat. Jan Žižka pocházel z jihočeského Trocnova, ze svobodné nebohaté zemanské rodiny, kterou musel obhajovat proti rozpínavosti Rožmberků. V roce 1400 odešel do Prahy do služeb krále Václava IV. Jeho životní názory ovlivnilo kázání Jana Husa, jehož se stal horlivým posluchačem. Po roce 1419 se stal jedním z nejrozhodnějších zastánců husitské revoluce. Opustil Prahu a uchýlil se s částí venkovských a pražských husitů nejprve do Plzně, poté do nově budované husitské pevnosti Tábora. Při cestě do Tábora svedli husité pod Žižkovým vedením první významnou úspěšnou bitvu u Sudoměře. Žižka vytvořil nový typ vojska, vynalezl velmi účinnou vozovou hradbu. V březnu roku 1420 byla vyhlášena proti husitským Čechům první křížová výprava krále Zikmunda. Žižka vytáhl na pomoc Praze, kde s pomocí Pražanů porazil velkou přesilu nepřátel na hoře Vítkov. Začala se vytvářet legenda o neporazitelnosti husitů.

V následujícím období podnikl Žižka řadu úspěšných tažení a dosáhl významných vítězství, i když v únoru 1421 při dobývání hradu Rabí přišel o druhé oko. Již jako naprosto slepý porazil druhou křížovou výpravu, vedenou opět Zikmundem, 7. ledna 1422 u Německého Brodu. Poté se však uvnitř husitského hnutí začaly projevat ideové rozpory, zejména mezi pražským a tábořským křídlem. Tento rozkol se promítl i do situace v Táboře. Žižka ostře vystoupil proti adamtům a pikartům, představitelům krajního křídla. Na jaře roku 1423 Žižka pro neshody s kněžími z Tábora odešel do východních Čech. Zde také vznikla v dubnu 1423 listina známá pod názvem Žižkův vojenský řád. Žižka zemřel u Příbyslavi 11. října 1424, při tažení na Moravu. Jak velká byla Žižkova autorita v jeho polním vojsku, ukazují slova Starého letopisu českého: „A jeho lid přijal jméno sirotci, jako by jim zemřel otec.“

Šét (Gn 4,25) - další syn Adama a Evy, Eva o něm řekla: „Bůh mi jej vložil do klína místo Ábela, kterého zabil Kain.“

Šém (Gn 6,10) – jeden ze tří Noemových synů.

Šimeón (Gn 35,23) – syn Jákoba a Leji.

Šekem (Gn 34. kapitola) – Chivejec, který ponižil Dínu, dceru Jákobovu. Její bratři Šimeón a Lévi se za to krutě pomstili.

Šifra (Ex 1,15) – porodní bába, které faraón nařídil, aby usmrcovala židovské novorozené chlapce, ona jej však neposlechla, protože se bála Hospodina.

Šamgar (Sd 3,31) – jeden z izraelských soudců.

Šimeí (2 S 16,5) – zlořčil králi Davidovi, když David utíkal před spiknutím svého syna Abšalóma.

Šeba (2 S 20,1) – spiknul se proti Davidovi. Přišel o hlavu.

Šalomoun (1 Kr 1.-11. kapitola; 2 Pa 1.-9. kapitola) – Davidův syn, který po něm vládl. Byl znám svou moudrostí (Šalomounův soud) a bohatstvím. Vystavěl Hospodinu chrám.

Šalúm (2 Kr 15,13) – izraelský král, který vládl jen jeden měsíc.

Šimon Petr (Mt 4,18; další místa v evangeliích a ve Skutcích) – první učedník, kterého si Ježíš vyvolil, přes své zapření pak věrně vedl církev a hlásal vzkříšeného Krista.

Šimon Kananejský (Mt 10,4) – další z dvanácti Ježíšových učedníků.

Štěpán (Sk 6.-7. kapitola) – jáhen, první Kristův mučedník – byl ukamenován.

3. Voda

Abyste věděla, paní redaktorko a slečno člověče, pán, kterému říkáte spisovatel, nebyl do té doby ani trrrochu můj člověk, ještě jsem ho za svého člověka nepřijal, nebylo taky prrroč. Ale snažil se, abych ho přijal, to je prr-ravda. Mimochodem, všimla jste si, jak krrrrásně vyslovuji rrr?

Ale abychom to nezamluvili, pořád se pana spisovatele na něco ptáte a zamlouváte to nejdůležitější. A to se o žábách říká, že jsou upovídáné. Takže poté, co zedníci objevili, že u vrby musí být voda, běžel spisovatel pro rýč, až mu v namočených botách čvachtalo. Do papíru ryje tužkou pořád, zato s rýčem do země? Vyryl u vrby jen mělkou jamku.

„Musíte zarýt hloubš, pane spisovateli, mistře,“ radili zedníci. „Nebo nám radši ten nástroj půjčte, ať si ještě neublížíte, my to co? My to zprubnem sami.“

Zedníci šlápli na rýč každý jednou nohou, chruplo to a pak se to stalo. Zpod nohou se jim vyvalil takový proud vody, že před ním museli couvnout.

„Víte, co se stalo, pane spisovateli, mistře?“ povídali. „Strefili jsme se do drenáže neboli do odvodňovacího potrubí. Kdyby na to přišlo, řekneme, že jste se strefil vy.“

„Nojo, ale co já s tím teďka?“ chytal se za hlavu spisovatel.

„Počkejte, ještě jsme co? Ještě jsme neskončili,“ řekli zedníci. „Je to tak. Potrubí, které má odvádět mokrotu z louky dolů do rokle, se někde ucpalo a jenom tu u vrby mokvalo, máčelo a neodvádělo, proto byla louka tak mokrá, že se tam mohly líhnout žáby. Takže je v pořádku co? Je v pořádku, že jsme se strefili do místa, kde ještě potrubí ucpané není. A vy té vodě teďka vyhloubíte do cesty co? Vyhlobíte rybníček a z rybníčku odvedete přebytečnou vodu do strže jinou rourou, kterou vám co? Kterou vám přineseme.“

Jenomže místo, kde překopli tu ucpanou odvodňovací rouru, bylo položeno o kousek výš než dvůr. A mezitím, co takhle krásně plánovali, co pan spisovatel udělá, voda z roury si tekla a tekla a rozlévala se po dvoře před chalupou. Byla z ní nejdřív jen kaluž, ale ta se rozšiřovala, až z ní byla hotová záplava. Nelíbila se černému kocourovi Čertovi, kterému se voda

líbí, jen když chce, a tahle se mu nechtěla líbit vůbec. Odkráčel z ní jak na chůdách a se znechuceným výrazem při každém kroku zatřepal tlapkou s bílou punčoškou.

Voda už podtékala bránu a sklouzla na cestu, kudy se jezdí, kupříkladu jste po ní přijela vy, paní redaktorko a slečno člověčice.

Teprv teď si toho ti tři všimli. Spisovatel se znovu chytal za hlavu, zatímco zedníci vážně hlavami pokyvovali.

„Teď jste tomu dal, pane spisovateli, mistře,“ povídali. „Co když teďka voda cestu vymele a nepůjde po ní jezdit, aha?! My jsme vám hnedka říkali, nekopejte pod vrbou, způsobíte potopu. Ještě že máte nás. Protože my vám co? My vám od toho mokrého nadělení pomůžeme, a to tak, že odvedeme vodu do kanálku pod cestou a tamtudy už sama poteče do strže. A vy nám radši co? Vy nám radši nepřekážete.“

Vyozoroval jsem, že zedníci jsou jako kocouři. Když něco chtějí udělat, nikdo jim v tom nezabrání, zato když nechtějí, nic s nimi nehne. A zedníci chtěli. Vyhloubili žlábek, který vodu zpod roury odžlaboval. Měli k tomu vysoce odborný výklad.

„Tuten kámen pod rourou, pane spisovateli, mistře, není obyčejný placák, nýbrž zábřežník neboli odhon, aby odklonil vodu stranou a bokem a vy abyste mohl co? Abyste se mohl pustit do hloubení rybníčku. My máme jinou práci, musíme vám opravit tu zhroucenou zeď u chalupy. Vy sám na tomto nezmokřeném místě neboli suchém plácku vytvoříte co? Vytvoříte rybníček, jeden kus.“

No a můj člověk, teď už byl spisovatel trochu můj člověk, byl přesně jako kocour, když něco chce. Hned popadl rýč pohozený od zedníků, aby se do toho pustil, zatímco zedníci šli zpátky ke svému kalfasu s maltou a ke svým cihlám, aby opravovali zhroucenou zeď u chalupy. A tvářili se jako kocouři, když se jim do něčeho nechce.

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Máma chystá svačinu
na desátou hodinu
banán jabko nebo kiwi
maminka nás dobře živí

Ve škole však jak se sluší
žívíme též svoji duši
S vědou držet řízný krok
učíme se celý rok

Předmětů je celá řada
doba si to ovšem žádá
neptej se už proč a nač
vše ti řekne počítač

Jarmila Konečná

V Africe, tam, kde je pořádně teplo a krásně modré moře, žije hodně slonů. Na jednom takovém prosluněném místě je louka, kam chodí cvičit jedna sloní rodinka. Sluňata jsou malá, větší, silnější, hubenější a všechna ušatá a rozpustilá.

Máma slonice jim každé ráno předcvičuje a táta slon k tomu hraje na piáno. A sluňata tancují, hopsají, jak se jim zachce a nejraději ze všeho mají sloní boogie.

Jenom nejmladší slůně, Elefantík po tatínkovi, nechce ráno vyskočit ze své vyhráté postýlky. A protože nemá žádný pohyb, často stůně. Mívá rýmu a to je pořádná otrava. Představte si, když takové slůně kýchne! Co se musí natrápít s dlouhým chobotem. A tak je Elefantík mrzutý a závidí bráškům a sestřičkám, že nemusejí smrkat.

Nejlepším lékem proti všem neduhům je vesele si zazpívat a zaskotačit. A tak ostatní sluňata Elefantíkovi zpívají. A ten? Po chvilce už nepotřebuje kapesníky, už nekýchá, ale válí sudy a cvičí. A všichni si k tomu zpívají:

*Elefantík tancuje
každý slon se raduje.
Má veselou náladu
tancuje i lambádu.*

A to už potom tancuje opravdu celá sloní louka, až se třese velikánský hustý prales.

Milé děti, měsíc utekl jako voda a již přicházím s novými biblickými otázkami.

Část druhá

1. Kdo se jako první přišel podívat na narozeného Ježíše?
2. Kam museli rodiče Ježíše utéct?
3. Proč šel malý Ježíš s rodiči do Jeruzaléma?
4. Co Ježíš během této cesty dokázal?
5. Proč kněží žasli, když se setkali s Ježíšem?

Nápověda: odpovědi na jejich otázky, pastýři, slavnost Velikonoc, Egypt, rozhovor s moudrými dospělými lidmi

Část třetí

1. Kdo navštívil Ježíše po jeho narození?
2. V jakém městě se rodiče s Ježíšem po návratu z Egypta usadili?
3. V kolika letech se Ježíš vydal s rodiči na cestu do Jeruzaléma?
4. Co řekla maminka Ježíši, když ho našla v chrámu?
5. Kde kázal Jan Křtitel?

Nápověda: 12 let, mudrci, Nazaret, poušť, obavy

Přeji vám, děti, hodně zábavy při řešení otázek. Správné odpovědi si můžete zkontrolovat na str. 14.

Marcela Šimová

Milé děti, v tomto novém seriálu se postupně vydáme na různá místa na mapě, která jsou spojena s biblickými událostmi. Někdy navštívíme celou zemi nebo oblast, jindy nějaké město. Doufám, že pro vás toto povídání bude zajímavé a přiblíží vám Bibli zase z jiného úhlu.

1. část – Mezopotámie

Původní význam slova Mezopotámie je „země mezi řekami“, myslí se tím řeky Eufrat a Tigris. Je to území na Blízkém východě, nacházející se mezi středním tokem těchto dvou mohutných řek.

Odehrávají se zde první kapitoly biblické knihy Genesis, tedy první knihy Mojžíšovy. Tato oblast byla podle Bible místem zahrady Eden, kde žili Adam s Evou, dokud je Pán Bůh pro jejich hřích nevyhnal. Zde se také lidé pokoušeli stavět babylonskou věž, pravděpodobně šlo o věžovitý chrám, kterému se říká zikkurat. Z Mezopotámie, z města Ur, se vydal Abraham na dalekou cestu do zaslíbené země. Spolu se svým otcem Terachem odešel do Cháranu. Protože mu Bůh slíbil, že jemu a jeho potomkům dá zemi Kanaan, vydal se Abraham po otcově smrti dál, až se usadil v Mamre poblíž Chebronu. Zde jeho žena Sára porodila syna Izáka a začalo se tak naplňovat Boží zaslíbení dané Abrahamovi, že se stane otcem velkého národa.

Období hladu donutilo jeho vnuka Jákoaba k odchodu do Egypta, kde Izraelci, později zotročení faraonem, žili 400 let. Z Egypta je vyvedl Mojžíš, 40 let putovali pouští a potom znovu dobyli Kanaan.

Vraťme se však do Mezopotámie. Díky oběma řekám je to krajina velmi úrodná, právě zde se poprvé rozvíjela zemědělská kultura a zrodily se zde první písemné památky v dějinách lidstva. Severovýchodní Mezopotámie byla osídlena již před 100 000 lety. V polovině 4. tisíciletí př. n. l. pronikli do jižní Mezopotámie Sumerové. V pol. 3. tisíciletí př. n. l. ovládli Mezopotá-

mii Akkadové, v severní Mezopotámii se postupně usídlili Asyřané. Zatímco sever Mezopotámie v okolí měst Aššur a Ninive byl později zván Asýrie, jihu kolem města Babylón se dostalo označení Babylónie. Asyrská říše a babylonská říše byly také dva nejmocnější státní útvary vzniklé ve starověké Mezopotámii.

Rozmach Asýrie byl pro Izrael velkým nebezpečím. Mnoho proroků, zejména Izajáš, před touto hrozbou varovalo. Severní království (Izrael) bylo skutečně zničeno a jeho obyvatelé odvedeni do vyhnanství. Jižní království (Judsko) a město Jeruzalém padly do rukou babylonského krále. Po pádu babylonské říše následovalo období perské nadvlády, které trvalo více než dvě stě let. V té době se Izraelci znovu vrátili do své země a obnovili Jeruzalém i chrám.

Mezopotámii za dalších několik stovek let ovládl Alexandr Veliký, poté Seleukovci, po nich Parthové a ve 2. století po Kristu Římané. V 7. století ji pak dobyli Arabové. Dnes je Mezopotámie součástí Iráku a východní Sýrie.

Řešení ze strany 12:

Druhá část: 1. pastýři, 2. do Egypta, 3. na slavnost Velikonoc, 4. povídal si s moudrými dospělými lidmi, 5. protože správně odpovídal na jejich otázky

Třetí část: 1. mudrci, 2. v Nazaretu, 3. ve 12ti letech, 4. že ho s obavami hledali, 5. na poušti.

Milé děti, už je tu zase podzim se svým rohem hojnosti. Najdete na našich obrázcích pět rozdílů? Pokud nám své řešení pošlete do poloviny listopadu, můžete vyhrát jednu ze tří knih.

Blahopřejeme výhercům soutěže z čísla červen-červenec 2008
(tajenka: Hry v lese):

František Kopřiva z Mladé Boleslavi

Nikola Malá z Kojetína

Ondřej Mojžíš z Nové Paky

Po - ví - dej mi, ta - tín - ku, kdo mi stvořil ma - min - ku,

kdo mi dá - vá vše, co mám, a kdo mě má rád.

2. Povídej mi, mamičko,
kdo má dobré srdíčko,
i když někdy zlobívám,
přece mě má rád.

3. Povídej mi, vždyť já vím,
že mým otcem laskavým
je Pán Ježíš v nebesích
a má mě moc rád.

